

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Martina Kopy a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **INTERFRACHT s.r.o.** IČ: 25499394
Kateřinská 86/11, 779 00 Olomouc
zastoupena Mgr. Jakubem Oniskem, advokátem
Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti **I) AWT CFT a.s.**
Betonářská 580/14, 712 00 Ostrava

II) SPEDICA, s.r.o.,
Jednoty 1931, 356 01 Sokolov
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Tyllem
Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

III) ARGO LOGISTICS, s.r.o.
náměstí Winstona Churchilla 1800/2, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D.
advokátní kancelář ERHARTOVÁ GÜRLICH VÍTEK & PARTNERS
Šafaříkova 201/17, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 1. 2021, č. j. ÚOHS-01797/2021/164/MHf,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Podstata věci**

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, podle kterého se žalobkyně účastnila zakázané dohody o poskytování služeb mezinárodní nákladní železniční přepravy a zasilatelství. Žalobkyně si podle Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže spolu s dalšími subjekty rozdělovala zákazníky a zakázky na přepravu zboží, koordinovala ceny těchto služeb a vyměňovala si s nimi citlivé obchodní údaje.

II. Jádro napadených rozhodnutí

2. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže („Úřad“) dne 2. 6. 2020, č. j. ÚOHS-16177/2020/852/DSv („rozhodnutí Úřadu“), rozhodl, že žalobkyně spolu s ostatními účastníky řízení uzavřela zakázanou dohodu (výrok I. rozhodnutí Úřadu). Jejich cílem bylo narušit hospodářskou soutěž na trhu nákladní železniční přepravy a zasilatelství v souvislosti s vlakovým projektem *Carpathia, Sylvania a nová Carpathia*. Dohoda podle Úřadu mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy EU. Spočívala v tom, že si její účastníci jako soutěžitelé při poskytování služeb mezinárodní nákladní železniční přepravy a zasilatelství v souvislosti s vlakovým projektem *Carpathia, Sylvania a nová Carpathia* rozdělovali zákazníky a zakázky na přepravu zboží, koordinovali ceny těchto služeb a vyměňovali si citlivé obchodní informace. Dohoda trvala celkem od 1. 7. 2004 do 10. 6. 2013. Žalobkyně se této zakázané dohody účastnila od 4. 2. 2010 do 10. 6. 2013.
3. Podle Úřadu žalobkyně spolu s dalšími účastníky porušila zákaz stanovený v č. 101 Smlouvy o fungování Evropské unie a § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 293/2016 Sb. („zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Tím se dopustila přestupku podle jeho § 22a odst. 1 písm. b). Výrokem II. Úřad účastníkům do budoucna zakázal plnění této dohody. Žalobkyni uložil pokutu ve výši 2 357 000 Kč spolu s povinností uhradit náhradu nákladů řízení.
4. Proti rozhodnutí Úřadu podala žalobkyně rozklad, který předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021, č. j. ÚOHS-01797/2021/164/MHf („rozhodnutí předsedy Úřadu“). V relevantní části zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu.

III. Žaloba

5. Žalobkyně namítá, že místní šetření, které Úřad provedl v jejích obchodních prostorách dne 1. 11. 2016, bylo nezákonné. Vedlo to k nepoužitelnosti důkazů pořízených v jeho průběhu. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 10. 2016 obsahovalo pouze formalistický popis skutečností, aniž by jej podkládaly jakékoliv důkazy. Jediným podkladem ve spisu byla ke dni zahájení řízení leniency žádost společnosti *RCA*. Při provedení místního šetření inspektoři žalobkyni nesdělili žádné okolnosti, které by svědčily o existenci podezření ze spáchání deliktu.

6. Úřad nesprávně posoudil pojem soutěžitel. Žalobkyni do srpna 2012 ovládala společnost AWT Čechofracht a.s. („AWT“). Proto ji Úřad neměl považovat za samostatného soutěžitele. Společnost AWT měla 50% podíl. Valná hromada žalobkyně byla usnášeníschopná za přítomnosti alespoň 2/3 společníků. Bez součinnosti AWT proto nebylo možné konat valnou hromadu. AWT tedy měla rozhodující vliv na žalobkyni. Mohla zablokovat přijetí strategických rozhodnutí. Jmenovala jednoho jednatele (Ing. Jiřího Babiše), který ji samostatně zastupoval v celém rozsahu. Současně byl ředitelem financování AWT. Žalobkyně tedy byla ve stejném postavení jako společnost RND s.r.o., vůči níž Úřad řízení zastavil s tím, že s AWT tvořila jednoho soutěžitele. Jednatel AWT měl přístup do informačních a účetních systémů žalobkyně, řídil zaměstnance a rozhodoval o nabývání i pozbývání majetkových hodnot. Žalobkyně s AWT uzavřela vnitropodnikové smlouvy o poradenství. AWT vedla účetnictví žalobkyně, ručila za její závazky, řídila a kontrolovala veškerou činnost žalobkyně ve vztahu k projektu *Carpathia*. Z pohledu zákona o veřejných zakázkách tedy žalobkyně a AWT tvořily do srpna 2012 jednoho soutěžitele.
7. Úřad nesprávně vymezil relevantní trh jako nákladní železniční přepravu a zasilatelství související s vlakovými projekty *Carpathia/Sylvania* a novým projektem *Carpathia*. Nezabýval se posouzením, jaký podíl na trhu nákladní dopravy mají v rámci geografického vymezení trhu jednotlivé druhy přepravy. Oproti silniční dopravě měla ta železniční jen nevýznamný podíl. Projekt *Carpathia* zahrnoval pouze slovenský a maďarský úsek, na ostatních úsecích neomezoval konkurenci. Významnou položku při tvorbě nabídkové ceny zákazníkovi představovala cena rumunského úseku. Pokud by relevantní trh Úřad vymezil jako nákladní dopravu a zasilatelství a zohlednil by další relevantní skutečnosti, musel by dospět k závěru, že dopad dohody na relevantní trh byl zanedbatelný.
8. Úřad měl aplikovat § 3 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Projekt *Carpathia* totiž měl významný přínos pro zákazníka. Cena, kterou by získal od národního přepravce, byla mnohonásobně vyšší než cena v rámci tohoto projektu.
9. Skutkové závěry Úřadu o účasti žalobkyně na zakázaném jednání nemají dostatečnou oporu ve spisu. Smlouva o spolupráci, kterou uzavřely společnosti *RCA*, *AWT* a *Argo*, je z roku 2004, kdy žalobkyně ještě ani neexistovala. Do srpna 2012 by se jednání žalobkyně mělo přičítat AWT. Veškerá (vnitroskupinová) komunikace ve spise se přitom týká tohoto období. Žalobkyně byla po celou dobu v postavení zákazníka využívajícího systémového vlaku pro přepravu jednotlivých zásilek svých smluvních partnerů. Větší zásilky realizovala mimo *Carpathii*. Výměna informací ohledně jednotlivých zásilek probíhala výhradně s mateřskou společností (v rámci skupiny). Se žádným z ostatních účastníků žalobkyně nekomunikovala. Nemohlo se tedy jednat o výměnu zakázaných informací. Žalobkyně neměla přístup k informacím o cenotvorbě, jiných zákaznících ani o přepravovaných zásilkách a nabízené ceně. Cenová nabídka byla vždy adresována AWT. Žalobkyně sdělovala mateřské společnosti „ochrannou cenu“, která představovala investici nutnou k převedení přepravy dříve zajišťované po silnici na železnici. Jak s touto informací poté AWT naložila, žalobkyně nevěděla.
10. Úřad nesprávně vymezil dobu účasti na protisoutěžním jednání. Ta podle Úřadu trvala od 10. 2. 2010 do 10. 6. 2013, tj. do doby, kdy fungoval rezervační systém. Do srpna 2012 žalobkyni ovládala AWT. Doba fungování rezervačního systému zároveň neprokazuje, že by se žalobkyně dopouštěla protisoutěžního jednání. Žalobkyně neměla informace o ostatních zákaznících, jimi přepravovaných zásilkách a nabízených cenách. Po ukončení účasti AWT žalobkyně přestala využívat projekt *Carpathia*.
11. Nezákonné je i rozhodnutí o správním trestu. Uložená pokuta je zjevně nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná. Při stanovení základního vzorce pro výpočet pokuty Úřad vyšel ze vzorce použitého v rozhodnutí *Italia*, tj. jako základ pro výpočet pokuty použil průměrnou tonáž za období, po které se žalobkyně měla účastnit zakázané dohody. Ve věci *Italia* však pokutu

dostali pouze organizátoři. Tento postup proto nelze použít v případě žalobkyně, která organizátorem nebyla. Úřad nezjistil, jak organizátoři tvořili cenu. Zvolený postup je nerovný, protože postihuje žalobkyni za jednání ostatních účastníků, které sama nemohla ovlivnit. Úřad měl vycházet pouze z marže žalobkyně. Úřad neměl informace ohledně objemů přepravovaných v rámci uvedených projektů. Vycházel pouze z tabulek předložených společností *RCA* v leniency žádosti. Tyto údaje ale nejsou ničím podložené.

12. Úřad určil průměrnou cenu za jednu tunu přepravovaného zboží na 45 EUR. To ale neodpovídá skutečnosti. Cena přepravy pro *Carpathii* se pohybovala kolem 16-17 EUR za tunu. Tato cena byla vyšší na rumunském úseku, který ale *Carpathia* nezahrnovala. Úřad nepřihlédl k polehčujícím okolnostem. Na rozdíl od ostatních účastníků se žalobkyně dříve nedopustila porušení zákona. Ostatním účastníkům ale Úřad recidivu zohlednil jako polehčující okolnost. Podmínky pro aplikaci zásady absorpce tu nebyly. Úřad se tím dopustil libovůle a nerovného zacházení při ukládání pokuty ve vztahu k žalobkyni. Od přestupkového jednání uplynulo více než 8 let. Z důvodu prodlevy na straně Úřadu se žalobkyně nemohla bránit, protože v meziobdobí zlikvidovala dokumenty svědčící v její prospěch. Pokuta uložená po tak dlouhé době neplní svůj účel a je nepřiměřená. Pokud by soud žalobu zamítl, navrhuje žalobkyně, aby pokutu moderoval.
13. Poslední námitka se týká nesprávné aplikace programu Leniency. Organizátoři celého systému byli ve výhodě a dosáhli na snížení (*AWT*), resp. upuštění od pokuty (*RCA*). V jejich případě ale podle žalobkyně nebyly podmínky pro aplikaci programu Leniency. Společnost *RCA* měla prostředky, aby ostatní účastníky přinutila k účasti na projektech. Úřad se s touto skutečností nevypořádal a porušil § 22ba odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže, pokud upustil od uložení pokuty.

IV. Vyjádření Úřadu

14. Podle Úřadu žalobkyně pouze opakuje námitky, které uplatňovala ve správním řízení. Úřad se s nimi vypořádal. Žalobkyně nyní neuvádí žádné nové argumenty.
15. Úřad zahájil místní šetření na základě informací obsažených v leniency žádostech společnosti *RCA*. Ustanovení § 21f odst. 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže neřadí mezi povinné náležitosti pověření údaje o tom, jaké poznatky a indicie měl Úřad k dispozici o možném protisoutěžním jednání soutěžitele. Stačí, že správní spis obsahuje dostatečně konkrétní indicie. Místní šetření bylo nezbytné a přiměřené. Zahájení správního řízení předcházela žádost o upuštění od uložení pokuty podle § 22a zákona o ochraně hospodářské soutěže, kterou podal jeden z účastníků správního řízení. Z této žádosti se Úřad dozvěděl o možném kartelovém jednání konkrétních soutěžitelů. I o tom, že toto jednání mělo spočívat v rozdělení trhu, zákazníků a zakázek na přepravu zboží v přeshraniční nákladní železniční přepravě pomocí tzv. ucelených vlaků. Místní šetření proběhlo v situaci, ve které Úřad měl zřetelné, konkrétní a dostatečné vstupní indicie o tom, že hospodářská soutěž může být narušena protisoutěžním jednáním.
16. Také námitku týkající se přičitatelnosti jednání společnosti *AWT* žalobkyni Úřad ve svém rozhodnutí vypořádal. Žalobkyně ji nijak nerozvíjí. Podle doktríny jedné hospodářské jednotky platí, že dceřiné společnosti, které nemají vlastní ekonomickou nezávislost a svobodu rozhodovat o svém jednání na trhu, se spolu s mateřskou společností posuzují jako jedna hospodářská jednotka. Žalobkyně tvořila jednoho soutěžitele s *AWT*, která ji ovládala, do 3. 2. 2010. Poté v ní společnost *AWT* vlastnila jen 50% podíl. Zbýlý 50% podíl se rozdělil po 25 % mezi dvě fyzické osoby. V období od 4. 2. 2010 tak byla žalobkyně samostatným soutěžitelem. Podle dohody o výkonu práv společníků v době, kdy *AWT* vlastnila poloviční podíl, nezasahovala do obchodních záležitostí žalobkyně. Ty měly na starost právě dvě fyzické osoby. Žádný ze společníků neměl většinový podíl a samostatně tak nemohl prosadit svůj názor, vykonávat jednostranný vliv a přijímat samostatná obchodní rozhodnutí. Úřad odkázal na množství důkazu ve spise svědčících o tom, že se žalobkyně zapojila do zakázaného jednání.

17. S touto námitkou souvisí i námitka nesprávných skutkových závěrů Úřadu o účasti žalobkyně na zakázaném jednání. Žalobkyně účelově ignoruje veškeré důkazy založené ve správním spise. Nesprávně argumentuje tím, že e-mailová komunikace týkající se období od 4. 2. 2010 do srpna 2012 by se měla též přičítat společnosti *AWT*.
18. K namítanému nesprávnému vymezení relevantního trhu Úřad odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Argumentace žalobkyně nijak neobjasňuje, proč by měly být závěry Úřadu chybné či nepravdivé. Úřad zopakoval, že trh vymezil s ohledem na specifika zboží přepravovaného vlakem, mezi které patřily zejména sádrokartonové desky, automobily, papír, dřevotříska, chemikálie, plechy a profily, kaolín atd. Jednalo se tedy o zboží přepravované ve velkých objemech do průmyslových podniků, kde existence železniční vlečky hraje zásadní roli. Požadavek žalobkyně na věcné vymezení relevantního trhu jako nákladní doprava a zasilatelství uvedená specifika nezohledňuje.
19. Stejnou argumentaci jako v rozkladu žalobkyně uplatňuje také ve vztahu k tvrzení o nesprávném vymezení doby deliktu. Tu správní orgány vymezily do 10. 6. 2013, tj. do doby, kdy fungoval rezervační systém, který byl nástrojem zakázaného jednání. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by svědčil o tom, že přestala tento systém využívat dříve.
20. Pokud jde o uloženou pokutu, Úřad odmítá námitku žalobkyně, že by se její výše měla odvíjet od marže, aby zohledňovala podíl žalobkyně na přepravované tonáži. Úřad argumentuje, že v důsledku protiprávního jednání žalobkyně nebylo dotčeno jen zboží, jehož přepravu sama zajišťovala (resp. cena této přepravy), ale skrze rozsah zakázané dohody jím bylo dotčeno i zboží přepravované ostatními účastníky zakázané dohody. Navíc hodnotu přepravovaného zboží použitou k výpočtu výše pokuty žalobkyně Úřad odvodil i od období, v němž se účastnila zakázané dohody, což odpovídá zásadě individualizace trestu.

V. Replika žalobkyně a duplika Úřadu

21. V replice žalobkyně namítá, že Úřad její námitky, které vznášel v průběhu řízení, nevypořádal a svou argumentaci založil výlučně na základě obsahu leniency žádosti společnosti *RCA*, u níž ale nelze předpokládat správnost a pravdivost. Úřad díky tomu řádně nezjistil skutkový stav. V době, kdy mělo dojít k zakázanému jednání, trh v železniční nákladní dopravě na území Česka, Slovenska i Maďarska nepodléhal liberalizaci. Mezinárodní přepravu železničních zásilek zajišťoval výhradně monopolní národní dopravce. Jeho roli ale Úřad nezjišťoval. Z důkazů, které se nacházejí ve spise, jednoznačně vyplývá, že žalobkyně neměla přístup k informacím o cenotvorbě, ostatních zákaznických využívajících projektu k přepravě zásilek, ani složení jiných zásilek. Ani po vytvoření on-line rezervačního systému neměl žalobce přístup k jakýmkoliv informacím ohledně jiných transportů s výjimkou svých vlastních.
22. Úřad v duplice označil konkrétní listy spisu, které dokládají účast žalobkyně na kartelové dohodě. Tyto důkazy tvoří ucelený řetězec a podporují obsah leniency žádosti společnosti *RCA*. Ohledně významu leniency žádosti jako důkazu Úřad odkázal na rozsudek Tribunálu dne 8. 7. 2004 ve spojených věcech T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, *JFE Engineering Corp. e.a. v. Komise Evropských společenství*. K prokázání uzavření zakázané dohody o rozdělení trhu podle něj postačí soubor nepřímých důkazů, pokud dostatečně prokazují existenci skutečností tvořících porušení. Z tohoto rozsudku také plyne, že prohlášení, která jsou v rozporu se zájmy prohlašujícího, je třeba zásadně považovat za zvlášť věrohodné důkazní materiály. To je i případ leniency žádostí podaných v tomto případě. Úřad proto postupoval správně, pokud jejich obsahu přičítal zvláště vysokou důkazní hodnotu. Poznatky plynoucí z těchto žádostí navíc odpovídaly dalším důkazům (zejména e-mailové komunikaci a výsledkům místních šetření). Ty ve svém souhrnu vytváří dostatečně ucelený přehled o prokázaném skutkovém stavu nepochybného zapojení žalobkyně do zakázané dohody s cílem narušit hospodářskou soutěž.

VI. Jednání před soudem

23. Dne 17. 10. 2023 u soudu proběhlo jednání. Zástupce žalobkyně odkázal na svá dosavadní stanoviska, což učinil i zástupce žalovaného. Soud poté přistoupil k dokazování. Nad rámec navržených důkazů, které již byly součástí správního spisu (jímž se ve správním soudnictví nedokazuje), provedl k důkazu čtyři dokumenty.
24. Nejprve šlo o *dopis Petry Cibulkové ze společnosti AWT ze dne 23. 1. 2012*, adresovaný Pavlu Navrátilovi působícímu u žalobkyně. Informuje ho o zpětném zaslání faktury za D&O pojištění za minulý rok a přidává informaci o již dříve sděleném opětovném zahrnutí žalobkyně do smlouvy. K rozhodnutí akcionáře o přefakturaci mělo dojít zřejmě na začátku března a faktura měla přijít následně.
25. Poté soud provedl k důkazu *zápis ze zasedání valné hromady žalobkyně konané dne 22. 3. 2012*, který obsahuje rozhodnutí o rozdělení zisku mezi společníky ve výši 12.168.135,05 Kč; podíly na zisku jednotlivých společníků budou stanoveny podle poměru jejich obchodních podílů ke dni rozhodnutí valné hromady o výplatě zisku a budou splatné, pokud nebude mít jejich výplata negativní dopad do provozního financování společnosti, do 15 dnů od rozhodnutí valné hromady nebo, v opačném případě, do 31. března nejbližšího kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž zisk společnost před zdaněním dosáhne alespoň 70% zisku před zdaněním dosaženého v roce 2011.
26. Poté soud provedl k důkazu *Zprávu o vztazích mezi propojenými osobami za účetní období roku 2011* zpracovanou ovládanou společností Čechofracht Rail, s.r.o. (nyní žalobkyní) včetně schématu těchto vztahů. Plyne z ní, že žalobkyně a propojené osoby, tj. ovládající a ovládaná osoba s ostatními osobami ovládanými stejnou ovládací osobou, v období od 1. 1. 2011 do 31.12.2011 uzavřely následující smlouvy:
- (1) *AWT Čechofracht a.s.* – na nástupnickou společnost AWT Čechofracht a.s. přešlo v důsledku vnitrostátní fúze sloučením jmění zanikající společnosti AWT SPEDI-TRANS s.r.o.; smlouva o tarifním poradenství a sledování vozů ze dne 2. 1. 2009. Předmětem této smlouvy je poskytovat tarifní poradenské služby v oblasti železniční přepravy zboží a zajišťovat sledování pohybu železničních vozů podle požadavku žalobkyně,
- (2) *Advanced World Transport B.V.* – pojistná smlouva č. 700 06658 11. Pojistitel Chartis Europe S.A. a pojistník Advanced World Transport B.V. a společnosti skupiny včetně žalobkyně. Předmětem smlouvy je pojištění odpovědnosti manažerů; pojistná smlouva č. 700 06658 10. Pojistitel Chartis Europe S.A. a pojistník Advanced World Transport B.V. a společnosti skupiny včetně žalobkyně. Předmětem smlouvy je pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou členy statutárních orgánů společnosti,
- (3) *Advanced World Transport a.s.* - pojistná smlouva č. 0012395579. Pojistitel Česká podnikatelská pojišťovna, a.s. a pojistník Advanced World Transport a.s. a společnosti skupiny včetně žalobkyně. Předmětem smlouvy je pojištění vozidel (havarijní pojištění); pojistná smlouva č. 3103286678. Pojistitel Česká podnikatelská pojišťovna, a.s. a pojistník Advanced World Transport a.s. a společnosti skupiny včetně žalobkyně. Předmětem smlouvy je pojištění vozidel (povinné ručení); pojistná smlouva č. 7720443908. Pojistitel Kooperativa pojišťovna, a.s. a pojistník Advanced World Transport a.s. a společnosti skupiny včetně žalobkyně. Předmětem smlouvy je pojištění majetku a přerušení provozu; pojistná smlouva č. 7720454063. Pojistitel Kooperativa pojišťovna, a.s. a pojistník Advanced World Transport a.s. a společnosti skupiny včetně žalobkyně. Předmětem smlouvy je pojištění obecné odpovědnosti za škodu.
27. Výše uvedené smlouvy byly uzavřeny za obvyklých obchodních podmínek, kterým odpovídají i poskytnutá plnění. Žalobkyni nevznikla z těchto smluv žádná újma.

28. Další důkazem byla *zakladatelská listina o založení společnosti s ručením omezeným Čechofracht Rail, s.r.o. (nyní žalobkyně)*. Plyne z ní (§ 6) obchodní podíl společníka Čechofracht a.s. ve výši 50 %, obchodní podíl společníka Ing. Pavla Navrátila, ve výši 25 %, a obchodní podíl společníka Ing. Daniela Krušofta ve výši 25 %. Dále z ní plyne způsob hlasování na valné hromadě žalobkyně: (1) Každý společník má jeden hlas na každých 1 000 Kč svého vkladu. (2) Valná hromada je schopná usnášení, je-li na jejím zasedání přítomno alespoň tolik společníků či jejich zmocněnců, kteří představují alespoň dvoutřetinovou většinu hlasů všech společníků společnosti. (3) Valná hromada rozhoduje prostou většinou hlasů přítomných společníků s výjimkou: schvalování stanov a změn, odmítnutí jednání učiněných zakladateli před vznikem společnosti, rozhodování o změně společenské smlouvy, rozhodování o zvýšení či snížení základního kapitálu, rozhodování o zrušení společnosti, kdy k přijetí usnesení v těchto případech je vždy zapotřebí souhlasu alespoň dvoutřetinové většiny všech hlasů společníků. (4) Pokud se některý ze společníků nechá na jednání valné hromady zastoupit jinou osobou, musí tato předložit jím podepsané zmocnění k zastupování, a to bez jakýchkoliv výhrad a omezení. (5) Společník je vyloučen z hlasování, pokud se jedná o přijetí usnesení, kterým by měl být vyloučen ze společnosti. K takovému usnesení je zapotřebí souhlasu všech ostatních společníků.
29. Soud poté nevyhověl návrhu na důkazní provedení úplně výpisu z obchodního rejstříku ve vztahu k žalobkyni, protože skutečnosti dostupné ve veřejných rejstřících není třeba dokazovat.
30. Zástupce žalobkyně k provedeným důkazům uvedl, že z nich plyne propojení žalobkyně se společností AWT. Podle zástupce žalovaného ovšem tyto důkazy nejsou pro věc relevantní a nic nemění na závěrech rozhodnutí žalovaného. Další důkazy již soud neprováděl a dokazování ukončil. Po závěrečných návrzích a krátkém přerušení vyhlásil tento rozsudek.

VII. Hodnocení věci soudem

31. Žaloba **není důvodná**.
32. Žalobkyně uplatňuje několik námitek týkajících se tvrzených procesních pochybení Úřadu i hmotněprávního posouzení její viny za účast na kartelové dohodě. Soud nyní jednotlivé námitky vypořádá v pořadí, v jakém je žalobkyně formulovala v žalobě.
33. Úřadu lze dát za pravdu, že tyto námitky téměř kopírují námitky žalobkyně z rozkladu, které ale předseda Úřadu řádně vypořádal. Obecně přitom platí, že pokud napadené správní rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění, pak je přípustné, aby si soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry Úřadu se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 Afs 396/2021-28). To platí tím spíše, pokud žalobní námitky téměř kopírují odvolací námitky, jak je tomu i v tomto případě.

a. Místní šetření

34. Žalobkyně namítá nezákonnost místního šetření. Zejména z toho důvodu, že jí Úřad nepředložil žádné důkazy svědčící o důvodném podezření, že se dopustila protisoutěžního jednání.
35. V pověření k provedení místního šetření v obchodních prostorách žalobkyně ze dne 20. 10. 2016 Úřad jako právní důvod uvedl: „Provedení šetření dle § 21f zákona ve správním řízení sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD zahájeném ve věci možného porušení § 3 odst. 1 zákona a článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie, které Úřad spatřuje v jednání ve vzájemné shodě a/nebo dohodě účastníků řízení [...] spočívajícím v rozdělení zákazníků a zakázek na přepravu zboží, v cenové koordinaci a ve výměně obchodně citlivých informací, při poskytování přepravních a zasilatelských služeb ucelenými nákladními vlaky, zejména v rámci projektů ucelených nákladních vlaků ‚Carpathia‘ a ‚Sylvania‘. Cílem nebo výsledkem tohoto jednání mohlo být narušení hospodářské soutěže ve zmíněné oblasti.“ Účel místního šetření Úřad vymezil jako „[p]rověření obchodních záznamů a zajištění podkladů vztahujících se k vymezenému předmětu

správního řízení sp. zn. ÚOHS-S0632/2016/KD, zejména prověření a zajištění kopií obchodních záznamů vztahujících se k jednání výše uvedených společností, případně dalších soutěžitelů, při poskytování přepravních a zasilatelských služeb ucelenými nákladními vlaky, zejména v rámci projektů ucelených nákladních vlaků ‚Carpathia‘ a ‚Sylvania‘“.

36. Jak ve své judikatuře uvádí Nejvyšší správní soud, „[p]ovinnost sdělit soutěžiteli před zahájením místního šetření právní důvod a účel šetření má zaručit nejen to, že zamýšlené šetření je odůvodněné, ale zejména má umožnit soutěžitelům uvědomit si rozsah jejich povinnosti spolupráce při zachování jejich práva na obhajobu. Záměrem této úpravy tedy bezesporu je zabránit Úřadu provádění šetření bez konkrétního podezření (tzv. ‚fishing expedition‘). Zároveň je však nutné si uvědomit, že nároky na správní orgán při vymezování předmětu řízení v této fázi řízení musí být reálné, protože hlavní část správního řízení, při níž dochází k shromažďování důkazů a jejich vyhodnocování, teprve nastane. Ve fázi zahájení správního řízení Úřad nemůže disponovat důkazy, ze kterých by byl schopen přesně popsat všechny okolnosti a do detailů formulovat celý rozsah protisoutěžního jednání. Proto Úřad zpravidla přistupuje k provedení místního šetření, neboť právě místní šetření je klíčovým nástrojem pro získání relevantních informací o protisoutěžním jednání účastníků řízení. Jde o nezbytný nástroj v rámci vyšetřovací pravomoci soutěžního úřadu, jehož účelem je zajištění důvěryhodných a jedinečných důkazů pro zjištění a následné potrestání protisoutěžního jednání.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 339/2018-40, bod 23).
37. Způsob, jakým Úřad vymezil předmět a účel místního šetření v případě žalobkyně, považuje soud za dostatečný. Je z něj zřejmé, že zde existoval důvod k jeho provedení. Úřad měl na základě obsahu leniency žádosti důvodné podezření o tom, že žalobkyně se spolu s dalšími společnostmi mohla dopustit narušení hospodářské soutěže. Zároveň měla žalobkyně možnost uvědomit si rozsah její povinnosti spolupráce s Úřadem.
38. Úřad má pravdu, že ze zákona ani z judikatury neplyne jeho povinnost vymezit předmět řízení podrobněji a doložit důvodnost jeho zahájení detailními důkazy. Ty získává teprve při místním šetření. K zahájení řízení i provedení šetření postačí podklady či poznatky, z nichž plyne důvodné podezření – není ovšem třeba mít jistotu. V daném případě zde tyto poznatky byly a jsou obsahem spisu. Leniency žádosti, které obsahovaly dostatek konkrétních informací nasvědčujících uzavření dohody narušující hospodářskou soutěž, byly dostatečným důvodem k šetření v obchodních prostorách žalobkyně.
39. Tato námitka proto není důvodná.

b. Vymezení soutěžitele a účast žalobkyně na zakázané dohodě

40. Žalobkyně namítá, že až do srpna 2012 byla dceřinou společností společnosti *AWT*, která měla 50% podíl. Proto ji měl Úřad s touto společností posuzovat jako jednu hospodářskou jednotku.
41. Obecně platí, že mateřská a dceřiná společnost mohou být jedinou hospodářskou jednotkou, která se jako celek považuje za soutěžitele, pokud dceřiné společnosti nemohou skutečně autonomně určovat své jednání na trhu a musí následovat pokyny mateřské společnosti, která je kontroluje. Rozhodujícím kritériem pak nemůže být pouze to, zda jedna společnost má většinový podíl v jiné společnosti. Důležité je, zda obecně a v konkrétním posuzovaném případě zvláště mateřská společnost dává dceřiné společnosti pokyny a reálně může jejich realizaci vynutit. V žádném případě nepostačuje možnost mateřské společnosti určitě jednání dcery blokovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 61/2005-183).
42. Od 4. 2. 2010 vlastnila společnost *AWT* 50% podíl v žalobkyni. Jak vyplynulo i z provedeného dokazování, zbylých 50 % se rovným dílem rozdělilo mezi dvě fyzické osoby – Daniela Krušofta a Pavla Navrátila. Oba byli zároveň od 2. 2. 2010 jednateli žalobkyně. Od 26. 8. 2010 byl jednatelem také Jíří Babiš (který nahradil Miroslava Chytila). Společnost *AWT* tedy od února

2010 neměla v žalobkyni většinový podíl. Nemohla proto samostatně autoritativně určovat chování žalobkyně v obchodních vztazích.

43. Podle zakladatelské listiny, provedené k důkazu, byla valná hromada usnášeníschopná za přítomnosti alespoň tolika společníků, kteří představují minimálně dvoutřetinovou většinu hlasů (přičemž každý společník má jeden hlas na každých 1 000 Kč svého vkladu). S výjimkou vyjmenovaných rozhodnutí se rozhodovalo prostou většinou. Je tedy zřejmé, že postavení společnosti *AWT* neumožňovalo, aby jednostranně přijímala strategická rozhodnutí týkající se žalobkyně. Společnost *AWT* nemohla rozhodnutí přijmout bez součinnosti alespoň jednoho dalšího společníka. Nemohla jednostranně ovlivňovat přijímání obchodních rozhodnutí žalobkyně ani sama přímo vydávat pokyny, kterými by se žalobkyně řídila
44. Úřad poukazyval také na to, že ve spisu existuje několik důkazů (zejména v podobě e-mailové komunikace) svědčících o zapojení žalobkyně do protisoutěžního jednání. Žalobkyně je ničím nevyvrací. Ani skutečnosti, na které poukazuje ve své žalobě, nesvědčí o tom, že by společnost *AWT* ve vztahu k žalobkyni vykonávala rozhodující vliv ve smyslu jednostranných pokynů a rozhodnutí. Žalobkyně zdůrazňovala zejména postavení a pravomoci jednatele Jiřího Babiše, kterého navrhla společnost *AWT* (přístup do informačních systémů, kontrola účetních výkazů, řízení zaměstnanců apod.). Žalobkyně však v té době měla další dva jednatele, kteří podle Úřadu odpovídali za obchodní vedení společnosti, což žalobkyně nezpochybňuje.
45. Dohody o výkonu práv společníků ve společnosti *Čechofracht Rail* (dřívější název společnosti *AWT*) ze dne 27. 3. 2009 svěřila obchodní vedení společnosti pozdějšímu společníkovi a jednateři Pavlu Navrátilovi (viz čl. II. odst. 3 této dohody). V souladu s čl. II. odst. 5 dohody se obchodní strategie měla stanovit „vzájemnou dohodou všech společníků tak, aby nedocházelo k negativnímu ovlivňování obchodních aktivit ostatních společností skupiny Čechofracht.“
46. Dodatek k této dohodě ze dne 9. 9. 2009 uvádí, že od 16. 9. 2009 budou jmenováni tři jednatele, z nichž jednoho navrhne *Čechofracht* a druhého i třetího zbylí dva společníci (Pavel Navrátil a Daniel Krušoft).
47. Jiří Babiš (jednatel navržený společností *AWT*) tedy sice byl finančním ředitelem žalobkyně, neměl ale na starosti obchodní vedení společnosti. To zajišťovali Pavel Navrátil a poté Daniel Krušoft. Ten v odpovědi na žádost Úřadu o poskytnutí informací ze dne 17. 7. 2017 uvedl, že „[s]polečnost INTERFRACHT s.r.o. (dříve pod názvem Čechofracht Rail) byla samostatnou společností bez obchodního vlivu společnosti *AWT* Čechofracht. Nebyl uplatňován žádný vliv ze strany společnosti *AWT* Čechofracht na základě faktických nebo právních vazeb.“
48. Obdobně podle vyjádření advokáta společnosti *AWT* ze dne 31. 7. 2017 tato společnost v době, kdy vlastnila 50% podíl v žalobkyni, „nijak nekoordinovala ani jakkoliv jinak nezasahovala do obchodních záležitostí společnosti Čechofracht Rail. Obchodní strategie a tržní chování společnosti Čechofracht Rail byla totiž v dané době určována výhradně manažery Pavlem Navrátilem a Danielem Krušoftem.“
49. Ovládání žalobkyně její mateřskou společností neprokazuje ani to, že s ní žalobkyně uzavřela vnitroskupinové smlouvy o poradenství, že žalobkyně měla pojištění v rámci skupiny *AWT*. Ani to, že tato společnost pro žalobkyni vedla účetnictví nebo ručila za její závazky. Z těchto okolností neplyne, že by společnost *AWT* měla v dotčeném období se žalobkyní právní nebo faktické vazby, které by jí umožnily uplatňovat svůj vliv ve smyslu jednostranných rozhodnutí. Neměly mezi sebou uzavřenou ovládací či obdobnou smlouvu. S ohledem na velikost obchodních podílů jednotlivých společníků a pravidla jmenování jednatelů, i vzhledem k tomu, že obchodní vedení žalobkyně nezajišťovala společnost *AWT*, zde nebyly ani faktické vazby, které by společnosti *AWT* dávaly možnost autoritativně přijímat zásadní rozhodnutí ohledně jednání žalobkyně na trhu bez možnosti dalších jednatelů podílet se na nich. Soud proto dává za pravdu Úřadu, že žalobkyně byla samostatnou hospodářskou jednotkou a její jednání nelze přičítat

společnosti *AWT*. Ani důkazy provedené při jednání to nevyvrací, jak plyne z výše uvedeného a jak tvrdil žalovaný.

50. S touto námitkou souvisí i námitka žalobkyně, že se neúčastnila zakázaného jednání, protože její jednání do srpna 2012 by mělo být přičitatelné společnosti *AWT*, a navíc žalobkyně byla pouze jedním ze zákazníků poptávajících službu přepravy zboží systémovými vlaky.
51. Úřad však ve svém rozhodnutí poukazuje na konkrétní e-mailovou komunikaci, ze které plyne, že zaměstnanci žalobkyně komunikovali ohledně rezervací, prodlužování cenových nabídek, ochranných cen, ceníků *Carpathia*, zásilek atd. Žalobkyně se k těmto skutečnostem ve své žalobě věcně nijak nevyjadřuje. Pokud namítá, že komunikovala pouze se svou mateřskou společností, neznamená to, že se neúčastnila protisoutěžního jednání. Společnost *AWT* byla jedním z tvůrců celého systému.
52. E-mailová komunikace, se kterou Úřad pracuje, se týká jak období před osamostatněním žalobkyně (tj. před únorem 2010), tak i pozdějšího období, ve kterém již vystupovala jako samostatný soutěžitel. Z této komunikace plyne, že se žalobkyně protisoutěžního jednání účastnila již v době, kdy byla ze 100 % dceřinou společností společnosti *AWT*. V té době bylo její jednání přičitatelné společnosti *AWT*. Ani po svém osamostatnění však s tímto jednáním nepřestala. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně neměla do rezervačního systému přímý přístup (k jeho fungování – viz níže), ale že rezervace činila prostřednictvím *AWT*. Podstatné je, že měla zájem tento systém využívat a také jej využívala.
53. Úřad také s odkazem na konkrétní emailovou komunikaci mezi jednatelem žalobkyně, která dokládá jejich úmysl stát se partnerem v rámci projektu *nová Carpathia* s většími pravomocemi. Po ukončení ovládání žalobkyně společností *AWT* obě společnosti i nadále úzce spolupracovaly. Navzájem si poskytovaly krycí nabídky s ochrannými cenami (které měly zákazníka donutit rozhodnout se pro konkrétní nabídku) tak, aby rezervované transporty té které společnosti zůstaly tímto způsobem alokovány. Spisová dokumentace dokládá, že sice ne tak často, ale podobně žalobkyně komunikovala ohledně ochranných cen a podávání „krycích“ nabídek i se soutěžitelem *RCA*. Není tedy pravdou, jak žalobkyně tvrdí, že by komunikovala výhradně se společností *AWT*.
54. Námitky žalobkyně, že se zakázaného jednání samostatně neúčastnila, proto nejsou důvodné. Úřad její zapojení do protisoutěžního jednání naopak dostatečně prokázal. Její role sice vzhledem k tomu, že žalobkyně nepatřila mezi organizátory projektu, nebyla natolik významná, jako v případě jiných soutěžitelů. To však její odpovědnost za porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže neomezuje. Nižší míra zapojení se odrazila ve výměře pokuty.

c. Nesprávné vymezení relevantního trhu

55. Podle žalobkyně Úřad vymezil relevantní trh moc úzce, pokud jej omezil pouze na trh nákladní železniční přepravy a zasilatelství související s vlakovými projekty *Carpathia/Sylvania* a novým projektem *Carpathia*. Relevantní trh měl zahrnovat nákladní dopravu a zasilatelství obecně.
56. Úřad při vymezení relevantního trhu vycházel primárně z druhu, objemu a charakteristiky přepravovaného zboží. Přihlédl také ke vzdálenosti jeho přepravy a hustotě i kvalitě silniční/železniční sítě. Velmi důležitým aspektem byla existence nákladní vlečky u zákazníka. Z rozhodnutí Úřadu i z rozhodnutí jeho předsedy je zřejmé, že se při vymezení relevantního trhu zabývali tím, zda tento trh může s ohledem na přepravované zboží zahrnovat také silniční dopravu. Z odůvodnění těchto rozhodnutí je zřejmé, proč silniční dopravu do relevantního trhu nezahrnuli. Jak ve svém rozhodnutí uvádí předseda Úřadu, z podkladů ve spisu plyne, že mezi nejčastěji přepravované druhy zboží vlakem *Carpathia* patřily sádkartonové desky, automobily, papír, dřevotřískka, chemikálie, plechy a profily nebo kaolín. Jednalo se tedy o zboží velkých objemů, pro které je železniční přeprava mnohem vhodnější, což žalobkyně nezpochybnila. I Úřad poukázal na to, že u

tohoto typu zboží jsou na první pohled zřejmě naprosto rozdílné požadavky na přepravu. Jedná se o *velké objemy těžkých, sypkých či nebezpečných nákladů pro rozsáhlé průmyslové provozy vybavené vlastní vlečkou, u nichž by jinak bylo ekonomicky a technicky obtížné zajistit stejné podmínky dodávek formou silniční přepravy.*

57. Nebyl proto důvod, aby se Úřad zabýval obecným posouzením toho, jaký podíl na trhu nákladní dopravy v rámci geografického vymezení mají jednotlivé druhy přepravy, jak namítá žalobkyně. S ohledem na tento specifický charakter přepravovaného zboží totiž bylo zřejmé, že silniční přeprava nepředstavuje ve vztahu k železniční přepravě významnější konkurenci. Argumentace žalobkyně však tento důležitý aspekt opomíná.
58. Úřad má kromě toho pravdu, že v případě tvrdých kartelových dohod (což je i tento případ) o rozdělení trhu nebo určení ceny „není nezbytné relevantní trh vymezovat ‚najisto‘, ale postačí jeho ‚nejvíce pravděpodobné‘ vymezení, jež se z důvodu aplikační obezřetnosti může krýt s možností nejužšího relevantního trhu ze všech v úvahu přicházejících“ (Oršulová, A., Raus, D. *Zákon o ochraně hospodářské soutěže: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO143_2001CZ). Postačovalo proto i pouze rámcové vymezení relevantního trhu. Tomu Úřad vyhověl.

d. Nepoužití § 3 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže

59. Podle žalobkyně bylo třeba v jejím případě aplikovat § 3 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže, protože projekt *Carpathia* měl významný přínos pro zákazníka a žalobkyně se pouze snažila rozbít monopol národního dopravce.
60. Dané ustanovení umožňuje za tam stanovených podmínek vynětí ze zákazu kartelových dohod, vyjádřeného v § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. *Důkazní břemeno ohledně prokázání splnění podmínek § 3 odst. 4 však leží na účastníkovi řízení.* V souladu s § 21d odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže totiž platí, že „[p]okud účastníci řízení ve věci zakázaných dohod tvrdí, že se na ně vztahuje výjimka podle § 3 odst. 4 nebo § 4, jsou povinni navrhnout důkazy k prokázání, že podmínky pro použití takové výjimky jsou splněny. Pokud účastníci takové důkazy neoznačí, může Úřad pokládat za prokázané, že tyto podmínky splněny nejsou.“
61. Z rozhodnutí Úřadu ani z rozhodnutí předsedy Úřadu neplyne, že by se žalobkyně v řízení domáhala aplikace § 3 odst. 4 a že by v tomto ohledu předkládala Úřadu jakékoliv důkazy. Úřad proto nepochybil, pokud výjimku upravenou tímto ustanovením nepoužil.

e. Doba protiprávního jednání

62. Žalobkyně nesouhlasí s dobou vymezení její účasti na protisoutěžním jednání, kterou Úřad vymežil od 10. 2. 2010 do 10. 6. 2013, tj. do doby kdy ještě fungoval rezervační systém.
63. Z rozhodnutí Úřadu vyplývá, že právě rezervační systém byl jedním ze základních nástrojů, který sloužil k realizaci protisoutěžních praktik, v projektu *Carpathia/Sylvania* i v novém projektu *Carpathia*. Ten vznikl za účelem vedení záznamů a evidence zákazníků i transportů, které by se měly rezervovat a chránit, a které si soutěžitelé dříve posílali v e-mailové komunikaci. Ta ale nefungovala efektivně. Rezervační systém tak jednotlivým společnostem lépe umožňoval rozdělení zákazníků.
64. Z toho důvodu považuje soud za logické, že Úřad omezil dobu trvání přestupku dobou fungování rezervačního systému. Žalobkyně přitom ani netvrdí, že by rezervační systém přestala používat dřív. Namítá, že vložení transportu do rezervačního systému znamenalo rezervaci kapacity v systémovém vlaku, nikoli rezervaci ceny. Z popisu fungování rezervačního systému však plyne, že rezervace transportu prostřednictvím rezervačního systému představovala také informaci pro ostatní účastníky dohody o tom, že se nemají snažit získat tuto zakázku pro sebe. Dříve totiž docházelo k tomu, že dva soutěžitelé „nahlásili“ tentýž transport, resp. zákazníka,

aniž by o této duplicitě zpočátku věděli. Právě tomu mělo vytvoření rezervačního systému zabránit.

65. Již samotné používání rezervačního systému tedy představovalo účast na protisoutěžním jednání. Neprokázalo se přitom, že by žalobkyně přestala využívat rezervační systém dřív. Dobu přestupku proto Úřad určil správně.

f. Zákonnost uložené pokuty

66. Podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1. Za uvedený přestupek se podle odst. 2 citovaného ustanovení uloží pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období.
67. Podle § 22b odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže platí, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž jej přestupce spáchal.
68. Při ukládání pokut a stanovení jejich konkrétní výše tak správní orgány vycházejí ze zákonem předepsaných kritérií, přičemž se tak děje v rámci správního uvážení, jehož soudní přezkum podléhá omezením.
69. Podle žalobkyně je uložená pokuta nepřiměřená a Úřad její výši dostatečně neodůvodnil. Žalobkyně zejména nesouhlasí s určením výše pokuty v závislosti na průměrné tonáži přepravovaného zboží v období, ve kterém se žalobkyně účastnila zakázané dohody. Namítá, že nebyla organizátorem protisoutěžního jednání.
70. Úřad při stanovení pokuty zdůvodnil, proč by nebylo spravedlivé vycházet z celého objemu trhu v jeho potenciálně širším pojetí, a také proč není možné vycházet jen z objemu zboží dotčeného v posledním roce trvání kartelu. Výpočet pokuty pouze na základě obrátu v posledním roce, ve kterém přepravované objemy měly klesající tendenci, by vedlo k neúměrně nízké pokutě. Úřad proto při výpočtu pokuty (resp. stanovení její základní hodnoty) vyšel z celkové tonáže zboží přímo přepraveného v rámci předemtných vlakových projektů za celou dobu trvání protisoutěžního jednání. Poté určil objem průměrně přepraveného zboží za jeden rok. Takto stanovený roční průměr (pro účely stanovení základní částky pokuty) vynásobil průměrnou cenou přepravy. U soutěžitelů, kteří se protisoutěžního jednání účastnili kratší dobu (včetně žalobkyně), Úřad vypočetl průměrnou roční přepravenou tonáž za vymezené relevantní období. Následně ji rovněž vynásobil průměrnou cenou přepravy.
71. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí odmítl námitku žalobkyně, že při určení výše pokuty Úřad neměl vycházet z průměrné tonáže přepravovaného zboží a jeho ceny. Poukázal na to, že žalobkyně svým jednáním ovlivnila cenu a další parametry zakázek realizovaných jinými účastníky řízení. Byť realizovala pouze část přepravovaných zakázek, její jednání ovlivnilo i jiné transporty. V důsledku jejího jednání nebylo dotčeno jen zboží, jehož přepravu sama zajišťovala (resp. cena této přepravy), ale skrze rozsah zakázané dohody jím bylo dotčeno i zboží přepravované ostatními účastníky zakázané dohody.
72. Nelze tedy souhlasit, že by Úřad výši pokuty neodůvodnil přezkoumatelně. Úřad určil konkrétní objektivní způsob, podle kterého postupoval při stanovení základní hodnoty pokuty, od níž pak odvíjel její konkrétní hodnotu ve vztahu k jednotlivým soutěžitelům. Jednání žalobkyně nelze posuzovat izolovaně od jednání ostatních účastníků kartelové dohody. Úřad má totiž pravdu, že skutkovou podstatu příslušného přestupku svým protisoutěžním jednáním naplnili všichni účastníci zakázané dohody. Byť každý jinou mírou. Tu ale Úřad při určení konkrétní výše pokuty zohlednil. Neobstojí proto námitka žalobkyně, že ji Úřad postihl za jednání jiných účastníků. Postihl ji za její podíl na protiprávním jednání více subjektů.

73. Pokud jde o průměrnou cenu za jednu tunu přepravovaného zboží, od které Úřad odvíjel výši pokuty, žalobkyně namítá, že tato cena (určená na 45 eur za tunu) neodpovídá skutečnosti. Úřad měl podle ní vycházet z ceny 16 až 17 eur za tunu. Nepodložené jsou podle žalobkyně také údaje o tonáži přepravovaného zboží.
74. Úřad při určení průměrné ceny přepravy vycházel z údajů, které získal od některých zákazníků využívajících služeb vlakového projektu. Výslednou částku pak mírně snížil. Žalobkyně sice namítá, že tato cena měla být ještě nižší. Své tvrzení ovšem ničím nedokládá. Co se týče údajů o přepravované tonáži, Úřad vycházel z nejenom z informací poskytnutých v leniency žádosti, jak tvrdí žalobkyně, ale také z podkladů zajištěných při místních šetřeních a rovněž z informací získaných během správního řízení. Z místního šetření měl Úřad k dispozici úplné a detailní statistiky přeprav za dobu trvání protisoutěžní spolupráce v projektu *Carpathia*.
75. Ve vztahu k přezkoumatelnosti výroku o uložení pokuty je pro soud dostačující, že je z rozhodnutí Úřadu zřejmé, jakým způsobem postupoval při jejím výpočtu. Svůj postup řádně zdůvodnil a podložil odkazem na konkrétní důkazy obsažené ve správním spisu. Následně zohlednil míru zapojení jednotlivých soutěžitelů do protiprávního jednání. Ve vztahu k žalobkyni přihlédl k tomu, že nebyla v tak výhodném postavení jako partneři spolupráce (společnosti *RCA*, *AWT* a *Argo*) a že její materská společnost *AWT* zneužívala předávané informace o transportech.
76. Pochybení nelze spatřovat ani v tom, že Úřad nepřihlédl k žádným polehčujícím okolnostem. Mezi ně žalobkyně zařazuje, že se dříve nedopustila žádného protiprávního jednání, jakož i to, že s Úřadem spolupracovala. Tyto okolnosti však podle soudu nelze považovat za polehčující. Pokud osoba spáchá vícero přestupků anebo je spáchá opakovaně, jedná se podle § 40 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky o přitěžující okolnost. To ale neplatí naopak. Polehčující okolností není to, že někdo spáchá přestupek poprvé.
77. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na to, že v případě ostatních účastníků Úřad nesprávně zohlednil recidivu jako polehčující okolnost a snížil jim pokutu. To ale není pravda. Úřad při trestání některých účastníků kartelové dohody, u kterých šlo o souběh přestupků, postupoval v souladu se zásadou absorpce. Tento postup odpovídá § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nejednalo se o trestání recidivy. Soud navíc nemůže na podkladě žaloby podané ve věci přestupku žalobkyně posuzovat zákonnost postupu Úřadu při ukládání trestů jiným účastníkům řízení.
78. Polehčující okolností nemůže být ani spolupráce žalobkyně s Úřadem v průběhu správního řízení. Žalobkyně má zákonnou povinnost poskytovat Úřadu informace (§ 21e zákona o ochraně hospodářské soutěže). Za případnou polehčující okolnost, by se v souladu s § 22b odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže (podle kterého se přihlédne k jednání právnické osoby nebo orgánu veřejné správy v průběhu řízení a jejich snaze odstranit škodlivé následky správního deliktu) dala pokládat pouze nadstandardní spolupráce, která by Úřadu např. umožnila odhalení deliktního jednání. Nikoli to, že soutěžitel plní řádně a včas své zákonné povinnosti.
79. Úřad tedy podle soudu při ukládání pokuty nevybočil ze zákonných mantinelů. Zároveň své rozhodnutí ve vztahu k uložené sankci a její výši náležitě odůvodnil. Nevybočil ani z mezí správního uvážení.
80. Návrhu žalobkyně na moderaci pokuty v podobě jejího snížení, resp. upuštění od jejího uložení, soud nevyhověl. Soud v tomto směru odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že smyslem a účelem moderace obsažené v soudním řádu správním není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. Má jít o korekci v případech, že by sankce – pohybující se v zákonném rozmezí a odpovídající také všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci – zjevně neodpovídala

zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. např. rozsudek ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). K tomuto závěru ovšem soud v daném případě nedospěl.

81. Podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního platí, že soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1, od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen *ve zjevně nepřiměřené výši*. Pokud tedy soud po zohlednění výše uvedených skutečností neshledal, že by žalobkyni uložená pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena *ve zjevně nepřiměřené výši*, což je zákonnou podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní.
82. Podle soudu Úřad v napadeném rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které zohlednit měl. Výsledek jeho úvah co do výše uložené pokuty je zjištěným okolnostem přiměřený. Ani žalobkyně ostatně ve své žalobě blíže nespecifikuje, z jakého důvodu považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou. Odkazuje v tomto ohledu pouze na to, že řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu a uložení pokuty z toho důvodu májí svůj účinek.
83. Související poslední námitka žalobkyně se týká nesprávné aplikace leniency programu. Žalobkyně nesouhlasí se snížením, resp. upuštěním od pokuty u společností *RCA* a *AWT*. Úřad tím podle ní postupoval nerovně při ukládání pokuty.
84. Soud se však nemůže zabývat podmínkami aplikace § 22 ba odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve vztahu ke společnostem *RCA* a *AWT*. Postup Úřadu při aplikaci leniency programu se nijak nedotýká veřejných subjektivních práv žalobkyně. Žalobkyně nemá právo na to, aby Úřad jiný subjekt potrestal za jeho protiprávní jednání, případně aby jej Úřad potrestal přísněji.

VII. Závěr a náklady řízení

85. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
86. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úřadu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu